Written by - க.எஸ்.சுதாகர் -
Tuesday, 06 October 2020 02:42 - Last Updated Tuesday, 06 October 2020 02:44

“நிர்மலன்..... என்ன காணும்.... வந்த நரேம் தொடக்கம் ஒரே யோசனையா இருக்கின்றீர்?” நிர்மலனின் தோளை இறுகப் பற்றி பாளியமரக் கொப்பை உலுப்பும் போல உலுப்பிவிட்டுச் சிரித்தார் தவராசா.

பாளியம்பழங்கள் ஒன்றும் உதிர்ந்தும் விழவில்லை. மாறாக வறித்த பார்வையுடன் தவராசாவை உற்று நோக்கினான் நிர்மலன்.

“நிர்மலன்... கூளிச்சுப்போட்டு சாப்பிட வாரும். வளிக்கிட்ட நரேத்திலயிருந்து நல்ல சாப்பாடும் சாப்பிட்டிருக்கமாட்டீர்” என்றார் தவராசாவின் மனைவி ஈஸ்வரி.

நிர்மலன் இலங்கையிலிருந்து ஒன்பது மணி நரேம் வான் பறப்பை மறேக்கொண்டு, தனது திருமணத்திற்காக அவுஸ்திரலேியா வந்து சரேந்திருக்கின்றான். இலங்கையில் நிர்மலனிற்கு அம்மாவும் அக்காவும் இருக்கின்றார்கள். அவுஸ்திரலேியாவில் உறவினர் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு தவராசாவையும் ஈஸ்வரியையும் தவிர வறேு ஓருவரும் அவனுக்கு இல்லை. ஈஸ்வரி நிர்மலனின் அம்மா வழி உறவு. அவர்கள் இருவரும் தான் நிர்மலனின் திருமணத்திற்கான பறெ்றோர்கள். இந்தக் கலியாணத்தை சரிவரப் பொருத்தியவர்கள்.

சாப்பாடு பரிமாறும் போது பொரித்த கோழிக்காலையும், அவித்த முட்டையையும் எடுத்து நிர்மலினின் சாப்பாட்டிற்குள் புதைத்து வதைத்துவிட்டு, “உம்... இனிச் சொல்லு” என்றார் ஈஸ்வரி.

நிர்மலன் சாப்பாட்டைப் பார்த்தான். தீக்கோழி தலையை மணலிற்குள் புதைத்து உடம்பை வளியே நீட்டுவது போல, கோழிக்காலின் ஓருபகுதி வளியே நீண்டிருந்தது. முன்னே எதிராகவிருந்த ஆசனங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாக, ஈஸ்வரியின் இரண்டு பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். வயதில் மிகவும் சிறியவர்களான அவர்கள் நிர்மலனின் முகத்தையும் கோழிக்காலையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி இருந்தார்கள்.

“இரண்டுபேரும் சாப்பிட்டியள்தானே. ஓடுங்கோ... ஓடிப்போய் படியுங்கோ” ஈஸ்வரி இரண்டு பிள்ளைகளையும் துரத்திவிட்டார்.

நிர்மலன் இன்னமும் விமானநிலையைக் காட்சியிலிருந்து மீளவில்லை. சந்திரமண்டலத்திற்குப் பயணிப்பவர்களின் தோற்றத்தில் வந்திறங்கிய நிர்மலனுக்கு

விமானநிலையத்தில் இருந்த வரவறேப்பு பிரபலங்களுக்குச் சமானமாக இருந்திருந்தது. மணப்பெண் அக்சராவின் தரப்பில் இருந்து பலர் வந்திருந்தார்கள். தவராசா கூடும்பத்திலிருந்து நால்வர். கரோலாகல வரவறேப்பு. ப□ச்சணெ்டுடன் சின்னதாக ஓரு `ஹக்’கும் கூடுத்து, நிர்மலனை திக்குமுக்காடச் சயெ்திருந்தாள் அக்சரா. அவள் அணிந்திருந்த ஆடை அணிகலன்கள், அவளிடமிருந்து பிரிந்துவந்த வாசனை எல்லாமே நிர்மலனை கிறங்கடித்திருந்தது. என்ன நவ நாகரீ கமான பெண் அவள்! வியப்பூற்றான் நிர்மலன்.

“ஈஸ்வரி அக்கா….” சொல்ல மூடியாமல் திண்டாடினான் நிர்மலன்.

“சொல்லன்ரா…!”

“அக்சரா அவுஸ்திரலேியாவிலை வளர்ந்தவள். ய□னிவசிற்றியிலை படிச்சுப் பட்டமும் எடுத்திருக்கிறாள். நுனி நாக்கு இங்கிலிஸ். அவளுக்கு நான் பொருத்தமாக இருப்பனேோ எண்டுதான் யோசிக்கிறன்.”

நிர்மலனின் வார்த்தகைளுக்கு ககெ்கட்டம் போட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார் ஈஸ்வரி.

“இஞ்சை பார்… கலியாண எழுத்தும் மூடிஞ்சு ஏழடெ்டு மாதங்களாப் போச்சு. தாலி கட்டவணெ்டு அவுஸ்திரலேியாவும் வந்திட்டார். பொருத்தம் எல்லாம் சரியா இருந்ததாலதானே எல்லாம் நடந்திருக்கு. இப்ப போய் இப்படிக் ககேக்கிறீ ர்”

இந்த நாடகத்தபை் பார்த்துக் கொணெ்டிருந்த தவராசா, ஈஸ்வரியின் சிரிப்பில் லயித்து தனது வாயை அகலத்திறந்து சிரிப்பை அதற்குள் அடக்கி வதை்துக் கொணெ்டார். சிரிப்பை அடக்க முயன்ற அவரினால் தூரத்தூரத்த ககைளை ஒன்றும் சயெ்ய மூடியவில்லை. ஓரங்குசரே்த்துக் ககைளதை் தட்டத் தொடங்கிவிட்டார்.

“அப்படியணெ்டு இல்லை. அக்சராவுக்கு அவுஸ்திரலேியாவிலை ஏன் ஓரு கலியாணம் சரிவரவில்லை?” நிர்மலனிடமிருந்து வடெிகுணெ்டாகத் தறெித்து வந்த அந்தக் களேியை இருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆவியாகச் சிரித்து அட்டகாசம் போட்டுக்கொணெ்டிருந்த ஈஸ்வரி, பனித்துளி போல ஓடுங்கிக் கொணெ்டார். மூட்டயை அமுக்கி சாப்பாட்டிற்குள் சரெுகியது போல எதயைோ மனதிற்குள் போட்டு அமுக்கினார். வானம் போன்று அகன்றிருந்த தவராசாவின் வாய், சுருக்குப்பை மூடுவது போல் சுருங்கிப் போனது.

“இஞ்சத்தபை் படெியள் தம்பி…. அப்பிடி இப்பிடி. கொஞ்சக்காலம் பழகிப்போட்டு பிறகு வணேோம் என்பாங்கள். பமெ்பிளப்பிள்ளையைபை் பதெ்தவை மடியிலை நரெுப்பகை் கட்டிக்கொணெ்டு இருக்கவணேோம். அவை மு□ண்டு நாலு வரிசம் டடேெ்டிங் சயெ்துபோட்டு வணேோம் வணேோம் சொல்ல இவளவகைக்னெ்ன விசரரே. அதுதான் அக்சரா தனக்கு பறெ்றோர் பாத்துச் சயெ்யுற மாப்பிள்ளதைான் வணேோம் எண்டு சொல்லிப் போட்டாள்” நிர்மலனின் தலை மலே் பரிய ஐஸ் ஒன்றை வதை்தார் ஈஸ்வரி.

“இஞ்சாரும் காணும்…. ஒண்டுக்கும் யோசியாதயைும். இப்ப சரியாகக் களைச்சுப் போயிருக்கிறீ ர். நாளகை்கும் கலியாணவீ ட்டு வலேையைள் நிறயை இருக்கு. இப்ப றஸெ்ற் எடும்” தவராசா நிர்மலனை அணதை்தபடி அவனுக்கு ஓதுக்கப்பட்ட

அறகைக்ுள் கடுட்டிசி் சனெ்றார். கதவில் நின்று வளெியே ஈஸ்வரியை எட்டிப்பார்த்துவிட்டு, “நிர்மலன்... அக்சரா இலங்கயைிலை வந்து நிண்ட காலங்களிலை உம்மோடை எப்பிடி நடந்து கொண்டவள்? சும்மா ஜாலியா இருந்திருப்பாளே!” கண்ணசை் சிமிட்டி, காதிற்குள் கிசுகிசுத்துக் கடேட்டார்.

“உங்களுக்குத் தரெியும்் தானே! அக்சரா இலங்கயைசை் சுத்திப்பாக்கவணெ்டு வந்த நரேத்திலதைானே எங்கடை கலியாண எழுத்தும் நடந்தது. என்ன ஓரு நாலஞெ்சு தரம் சந்திச்சிருப்போம். அக்சரா சொல்லித்தான் மாமாவின்ரை வாழ்க்கை வீ ல்சயெரிலை எண்டும் தரெிய வந்தது. சுகர் கூடி தூக்கி எறிஞ்சு போட்டுதாமே! தான் சின்னனா இருக்கக்கையே அம்மா தவறிவிட்டதா சொல்லிக் கவலபை்பட்டாள்.”

“பிறகனெ்ன காணும்... இரண்டுபரேும் அந்தமாதிரி ஓரே ஊடாட்டமாக அங்கை இருந்திரக்கிறியள்” கயைாலே நிர்மலனை ஓரு இடி இடித்தார் தவராசா.

“சரி நீ ர் படும். நல்லா நித்திரயைைக் கொள்ளும். கனவிலை அக்சரா வருவாள்” சொல்லிவிட்டு கதவை இழுத்து சாத்திவிட்டு வளெியறேினார் தவராசா.

அக்சராவின் நுனிநாக்கு ஆங்கிலம் நிர்மலனை விரட்டியது. நிர்மலனும் கதபை்பான். ஆனால் அக்சரா மாதிரி ஸ்ரலைாகப் பசேமாட்டான். அவன் அக்சராவின் மீ து மனதை ஓடவிட்டபடி அறயைை நோட்டமிட்டான். அறகைக்ுள் ஓரு படுக்கை, அருகே சிறு மசேை. மசேை மீ து இரவு விளக்கும், கூபிப்பதற்கு ஓரு தண்ணீ ர்ப்போத்தலும் இருந்தன. தாகம் தீ ர நீ ரபை் பருகினான். ஆடகைளை மாற்றிவிட்டு, அக்சராவின் பிரமே் போட்ட பூகபை்படம் ஒன்றை மசேை மீ து வதை்தான். அது அவள் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு் படிக்கும்போது எடுத்த படம். நீ ட்டி நிமிர்ந்து கட்டிலில் படுத்தபடி அக்சராவை சரிந்து பார்த்தான். பொது நிறம் என்றாலும் கொள்ளை அழகு. உதட்டிற்கு மலேே சிறு மச்சம் கொண்ட `ராசி’ப் பணெ் அவள். இரட்டபை் பின்னலதை் தூக்கி முன்னே எறிந்துவிட்டுக், காந்தவிழி மயக்கி, ’வா’ என்று சொல்லி நின்றாள். தலயைசை் சரித்துச் சரித்துப் பார்த்தான். கண்களை மூடிக்கொண்டான். அவள் தனக்குப் பொருத்தமானவள் அல்ல என நினபை்பிருந்தும் மனம் அவளசை் சுற்றியே வருகின்றதெ ! ஏன்? ’எண்ணிரண்டு பதினாறு வயது. அவள் கண்ணிரண்டில் ஆடுதம்மா காதல் கொண்ட மனது’ பாடல் மனதுக்குள் ஓடியது.

•

அக்சரா மாலை நரேங்களில் தந்தையை வளெியே கூட்டிச் சலெ்வது வழக்கம். அவளுக்கு அது ஓரு நடயைாகவும், தந்தை மோகனகுமாருக்கு நல்ல காற்றோட்டமாகவும் அது இருக்கும்.

இன்றும் அப்படித்தான். வீ ல் சயெரில் தந்தயைாரை இருத்தி, இருவருமாக வீ ட்டிற்கு அருகில் இருந்த நீ ரோடயைசை் சுற்றி நடை பயின்றார்கள். ஏற்றமும் இறக்கமுமான உடற்பயிற்சி சயெ்வதற்கு உகந்தவாறு நீ ர்நிலகைளசை் சுற்றி அந்தப் பாதை அமைந்திருந்தது. பாதை மருங்கிலும் இயற்கை மரங்கள், சடெிகள், கொடிகள். கூடவே பல இலட்சம் பறெுமதியான மாடமாளிககைளும் அந்த இயற்கயைை அழகு பார்த்தன. தூரத்தில் ஓரு சிறு பயைனும் பணெ்ணும் தமது பறெ்றோருடன், தண்ணீ ருக்குள் நீ ந்தும் வாத்துக்கூட்டத்திற்கு உணவு போட்டுக் கொண்டு நின்றார்கள். அதகை் கண்டுவிட்டு தூரத்தயிருந்து விசபை்படகுகள் போல நீ ரகை் கிழித்துக் கொண்டு ஏனயை வாத்துகள் பறந்து வருகின்றன.

“அக்சரா.... மாப்பிள்ளை என்ன சொல்கின்றார்?”

“அவுஸ்திரலேியா பிடித்திருக்கின்றது என்று சொன்னார்...”

“நீ சந்தோசம் தானே! ஒண்டுக்கும் யோசியாதை. என்ரை சொந்தபந்தங்கள் எல்லாருமாச் சேர்ந்து உன்ரை கலியாணவீ ட்டசை் சிறப்பாகச் செய்து முடிப்பார்கள்.”

“ஓம் அப்பா...”

கோடை காலத்தில் சுரியன் மறைவதற்கு நேரமாகுவதால், இரவு ஒன்பது வரையும் வெப்பமாக இருந்தது. மரத்தாலான பெஞ்சு ஒன்றின் மீ து ஒரு இளம்பெண் தனித்துப் படுத்திருந்ததை மோகனகுமாரும் அக்சராவும் அவதானித்தார்கள். இவர்களின் அரவம் கேட்டு கண் திறந்து பார்த்துவிட்டு மீ ண்டும் சரிந்து படுத்துக்கொண்டாள் அந்தப்பெண். அவள் முகத்தில் ஓரு துயரம் தெரிந்ததை மோகனகுமார் அவதானித்தார். கண்முன்னே தெரியும் துயரம், அதன் பின்னாலே இருப்பதை அறிய முடிவதில்லை. அக்சரா தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

`நிர்மலன் அவுஸ்திரலேியா வரட்டும். தன் கூடும்பத்தை முன்னேற்றட்டும். நான் என்பாட்டில் போய்விடுகின்றனே’’ அவள் மனம் எண்ணிடுகின்றதா?

வீ ல்சயெரை ஏற்றத்தில் தள்ளவும், இறக்கத்தில் இழுத்துப் பிடிக்கவும் அக்சராவுக்கு மூச்சு வாங்கியது. அதனால் அவள் தந்தையுடன் கதைப்பதைக் கூறதைத்துக் கொண்டாள். எல்லாவற்றுக்கும் `ஓமப்பா’ சொல்லிக்கொண்டு வந்த மகளதை் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, மோகனகுமார் தன் கடந்த காலத்துக்குள் புகுந்தார்.

நில அளவையாளரான அவர், மனைவி இறந்த பின்னர், பூள்ளி அடிப்படையில் அவுஸ்திரலேியாவிற்குள் அடியடெுத்து வதை்தார். அப்போது அக்சராவுக்கு பதின்னான்கு வயதிருக்கும். எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த அவளுக்கு தனது நண்பர்களையும் பாடசாலையையும் விட்டுப் பிரிவதில் கவலை கொண்டிருந்தாள். மோகனகுமாரின் மனைவி வழி உறவான சூரநே்தர் அவர்களுக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்து கொடுத்தான். வீ டு ஒன்று வாடகைக்கு எடுத்துக் கொடுத்தான். வங்கிக்கணக்கு ஆரம்பிக்கவும், வருமானவரி கணக்கு இலக்கம், நாட்டிற்குப் புதிதாக வருபவர்களுக்கான `சனெ்ரர்லிங்’’ கொடுப்பனவுகள் போன்றவற்றை பறெ்றுக்கொள்ளவும் ஒழுங்குகள் செய்தான். சூரநே்தர் கார் வதை்திருந்ததால் கடைகளுக்கும் கூட்டிச் சலெ்வான். அக்சராவை பாடசாலைக்கு ஏற்றி இறக்குவான். சூரநே்தர் இவர்களுக்கு நாலைந்து வருடங்கள் முன்பதாக அகதியாக வந்தவன். அப்போது சூரநே்தருக்கு இருபத்திரண்டு வயதுகள் தான். சுறுசுறுப்பாக கம்பீ ரமாக பொதுத்தொண்டுகள் பலவும் செய்து கொண்டிருந்தான். நாட்டுப்பிரச்சினைகள் காரணமாக கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்வதிலும், ஊர்வலங்களில் பங்குபற்றுவதிலும் கரிசனையாக இருந்தான். அக்சரா பள்ளி முடித்து பல்கலைக்கழகம் போனபோது கூட அவளை எங்கும் கூட்டிச் சலெ்வான். அக்சராவின் உள் மனத்தில் சூரநே்தர் ஓரு `றோல் மொடலாக’ உருண்டு கொண்டிருந்தான். அவனது நடவடிக்கைகளும் அப்படித்தான் இருந்தன. அக்சரா என்றால் சூரநே்தருக்கு உயிர். உயிரை உறிஞ்சி சக்கையாக்கிவிட்டு, தனக்கொரு கலியாணம் என்று வந்தபோது அக்சராவதை் தட்டிக் கழித்துவிட்டான் சூரநே்தர். அதன் பிற்பாடு விசர் பிடித்தது போல

சிலகாலம் அக்சரா அலைந்து திரிந்தாள்.

எத்தனையோ இலட்சம் தமிழ் மக்களைக் காவு கொண்ட, நாட்டுப் பிரச்சினை ஓய்ந்திருந்தவளோ – அக்சரா தனது சித்தப்பா கூடும்பத்தினருடன் இலங்கை சென்றிருந்தாள். அக்சராவின் மனதிற்கு ஓரு மாறுதல் தேவை எனப் பூரிந்துகொண்டார் மனோகனகுமார். சித்தப்பாவின் கூடும்ப நண்பர்களான தவராசாவும் ஈஸ்வரியும், நிர்மலனின் மூகவரியை அவர்களிடம் கொடுத்து, அக்சராவிற்கு பொருத்தம் பார்க்கும்படி சொல்லியிருந்தார்கள். சுரேந்தரின் பிரிவின் பின்னர் அந்தரத்திலே தொங்கித் திரிந்த அக்சராவிற்கு, சித்தப்பாவின் ஆலோசனை சரி என்று தெரிந்தது. நாட்டின் சிதவைுகளையும் அவலங்களையும் நேரில் பார்த்தும், கதையாகக் கேட்டும் கிலி கொண்டிருந்தாள் அக்சரா. அவுஸ்திரேலியாவில் ஊர்வலங்களில் பங்கு கொண்டபோது இருந்த உணர்வுகளில் இருந்து இன்னமும் அவள் விடுபடவில்லை. இலங்கையில் இருக்கும் ஓருவரை மணந்து கொண்டால், ஓரு பூதியவரை அவுஸ்திரேலியாவிற்குள் அழைத்துவிடலாம், அவரின் கூடும்பத்தை உறவினரை மூன்னறேற்றிவிடலாம் என்பது அவள் எண்ணமாக இருந்தது.

நிர்மலனின் அக்காவிற்கு நீ ண்ட நாட்களாகத் திருமணம் நடக்கவில்லை. அவளின் அழகு நிறம் என்பவற்றை மவேிப்பாய எந்தவித சொத்துப்பத்துக்களும் பணமும் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. தன்னைவிட இரண்டுமடங்கு வயது கொண்ட அவள் இளமையிலே மூதுமை கொண்டிருந்தது கண்டு கவலை கொண்டாள் அக்சரா.

அப்படித்தான் - பேன இடத்தில் எல்லாமே பொருந்திப் போயின.

மரத்தாலான தொங்குபாலம் ஒன்றை மனோகனகுமாரும் அக்சராவும் நெருங்கினார்கள். அதன்மீ து வீ ல்சயெர் உருண்டோடும்போது, அது அங்கும் இங்குமென ஊஞ்சல் போல் ஆடும். அது எழுப்பிய `கிறிச்’’ என்ற ஓலியினால் அருகில் பூதருக்குள் மறைந்திருந்த இரண்டு அன்னப்பட்சிகள் மிரண்டுபோய் சடசடவென இறக்கைகளை விரித்துப் பறந்து போயின. அந்தச் சடசட ஓலியினால் இருவரினது ஊஞ்சல் மனங்களும் ஓரு நிலைக்கு வந்தன.

”இண்டைக்கு ஓரு ரவுண்ட் போதும் அக்சரா. கலியாணவீ ட்டு வலேைகள் நிறயை இருக்கின்றன” தந்தையார் சொல்ல, வீ ல்சயெரை வீ டு நோக்கித் திருப்பினாள் அக்சரா.
•
திருமணம் முடிந்தது. வீ ட்டிற்கு வந்துவிட்ட மணமக்கள் கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட சறெ்றியில் வீ ற்றிருந்தார்கள். க□ட்டம் க□ட்டமாக வந்தவர்கள் கததை்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உணவு, சிற்றுண்டிகள் விரவைாகத் தீ ர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தன. மதுப்பூட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலகலத்து நாதம் எழுப்பின. சினிமாப்பாட்டுடன் இரசை்சலும் போட்டியிட்டன.

அக்சராவும் நிர்மலனும் கததை்ததயைோ சிரித்துக் கழித்ததயைோ காண முடியவில்லை. நிர்மலன் கதகை்கப்போகும் தருணங்களில் அக்சரா முகத்தை உம்மனென்று வதை்திருந்தாள். இடயைிடயையே யாருக்கோ மொபலை் போனில் மசெஜே் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

நரேம் விரைந்து இருளத் தொடங்கிவிட்டது. ஆக்கள் மலெ்லக் கலைந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அவள் எழுந்து தனது அறைக்குள்

நுழைந்தாள். நிர்மலன் ஆந்தகைக்கண் மழியால் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவளதை் தொடர்ந்து உள்ளே போய் கதவசை் சாத்தினான்.

சற்று நரேத்தில் உள்ளே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. அக்சராவின் ஓங்கி ஒலிக்கும் குரலிற்கு, ஒத்த□தும் நாயனமாக நிர்மலனின் குரல். நான்கு சுவர்களுக்குள் நடந்த அந்த நாடகம் வளியெ தெரிய வாய்ப்பில்லை. சிறிது நரேம் தான். அக்சரா டகெ் இருந்த பக்கக் கதவினதை் திறந்துகொண்டு மயல் போல வளியெ பாய்ந்தாள். தன் குதியுயர்ந்த சரெுப்புகள் இரண்டயெும் கழற்றிப் புல்வளிக்குள் எறிந்தாள். டகெ்கினுள் காட்ஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களும், அவர்களை வடேிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த மரோகனகுமாரும் திகதை்து விடுபடமுன் வீ ட்டு வாசலை நோக்கி ஓடினாள். சடுதியாக ஒரு கார் கிரீ ச்சிட்டு வாசலில் வந்து நின்றது.

பிறிதொரு நாட்டுப் பயைன் ஓருவன் காருக்குள் இருந்து இறங்கி அக்சராவின் கயைகை் கோர்த்தான். இருளோடு இருளாக இருவரும் பாய்ந்து காருக்குள் ஏறினார்கள். வாசலை நோக்கி ஓடிவந்தவர்களுக்கு, இருவரும் கயைகை் காட்டியபடியெ பறந்தோடினார்கள்.

“என்ன தம்பி... என்ன நடந்தது?” மாப்பிள்ளை நிர்மலனை் பார்த்தபடி ம□ச்சிரகை்கக் கேட்டார் மரோகனகுமார்.

“நான் ஓண்டும் சயெ்யலேல்லை மாமா! கத்தி ஓண்டை நீ ட்டிக் கூத்தவந்தாள், பிறகு கதவதை் திறந்து ஓடீ ட்டாள்” திகபை்பில் இருந்து விடுபடாதவனாக நிர்மலன் உளறினான்.

வீ ல் சயெரை உருட்டியவாறே அக்சராவின் அறகை்குள் பதகளித்தபடி விரைந்தார் மரோகனகுமார். அங்கே அவள் ஓடியதற்கான காரணங்களகை் கண்டுபிடிக்க எதுவித தடயங்களும் இருக்கவில்லை. நஞெ்சபை் பொத்தியபடி சரிந்தார் மரோகனகுமார்.

ஹார்ட் அற்றாக். அம்புலன்ஷில் அவரை ஏற்றி. பின்னால் உறவினர்கள் நண்பர்களும் வதை்தியசாலகை்கு விரைந்தார்கள்.

”மரோகனகுமாருக்கு ம□ன்று இடங்களில் `பூளொக்’. உடனயேே அறுவசை் சிகிச்சை சயெ்யவணேடும்” வதை்தியர்கள் சொன்னார்கள்.

நிர்மலன் திக்குத் தரியாத காட்டிற்குள் விடப்பட்டவன் போல உணர்ந்தான். அவனுக்கு என்ன நடக்கின்றது என்றே புரியவில்லை. மனசு உடைந்து பாறாங்கல்லுப் போல கனத்தது.

இரவு இரண்டு மணியளவில் சத்திரசிகிச்சை நடந்தது. வதை்தியசாலை வளவிற்குள் இருந்து பலதும் பத்தும் கததை்துக் கொண்டிருந்த உறவினர்களும் நண்பர்களும் மதெு மதெுவாகக் கலயைத் தொடங்கினார்கள்.

“நிர்மலன்... எதாவது உதவி தவேை என்றால் ரலெிபோன் சயெ். உடனே வந்துவிடுவோம்” ஆளாளுக்கு ரலெிபோன் நம்பர்கள் எழுதிய துண்டை நீ ட்டினார்கள்.

`பாத்தீ ர்களா விதியை? தாய் நாட்டில் தன் தாயை வதை்துப் பராமரிக்க முடியாமல், ஒரு துணை தடேி வந்து துணையும் தொலந்துபோய் மாமனாரபை் பார்க்க வணேடி

வந்துவிட்டதே!’ பலரும் அவனதும் காதுபடச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

`அங்கயேமணம் முடித்தும் அம்மாவபை் பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கப்படாதா? பதேை பதெும்பை எல்லாம் கடந்தும் போய்விட்ட அக்காவுக்காகத்தானே இங்கே வந்தனே்’’ நிர்மலனின் மனம் ஏங்குகின்றது.

அவுஸ்திரலேியா வந்த அன்று அம்மா, அக்காவுடன் கதைத்தற்கும் பின்னர் இதுவரை அவன் அவர்களுடன் கதைக்கவில்லை.

வாங்கில் இருந்தும் வானத்தை வறெித்தும் பார்த்தபடி இருந்தான் நிர்மலன். நிலவும் வளெியே பால் போலப் பொழிகின்றது. தளெிந்த வானத்தில் இரண்டு கருமுகில்கள். நவநாகரீ கமான நகரத்தும் மங்கை ஓருத்தி, நாட்டுப்புறக் கிழவன் ஓருவனுடன் சண்டையிடுவதும் போன்றதொரு காட்சி. அதும் நான்கு சுவர்களுக்குள் அக்சராவிற்கும் நிர்மலனிற்கும் இடயைே நடந்த நாடகம் தான்.

”நிர்மலன்..... எனக்கு உங்களபை் பிடிக்கவில்லை.”

நிர்மலனிற்கு அதிர்ச்சி. இவ்வளவு நாட்களும் பீ லா விட்டதும் எல்லாம் வறெும் பூரடாவா? அசவைற்றும் நின்றான்.

”அப்பாேதும் எனக்கும் அறியாத பரும்வம். உங்களபை் பார்த்ததும், உங்கள் ஏழ்மதைான் எனக்கும் மூன்னமே தரிெந்ததும். அம்மா அக்கா எல்லாருக்கும் ஏதாவதும் வகயைில் உதவி சயெ்ய வணே்டும் போல இருந்தும்ச்சு. என்னால் இந்த உதவியதை்தான் சயெ்ய முடியும்” தொடர்ந்தாள் அக்சரா.

”நான் உனக்கு நல்ல கணவனாக இருப்பனே்....அக்சரா. நீ ஓண்டுக்கும் யாேசியாதை” சொல்லியபடியே அவளிற்குக் கிட்ட நரெுங்கினான் நிர்மலன்.

“நீ ங்கள் அவுஸ்திரலேியாவில் நல்லபடி வாழ்ந்தும் உங்கள் கூடும்பத்தை மூன்னறே்றுங்கள். காலம் வரும்பாேதும் விவாகரத்தும் பறெ்றுக் கொள்ளலாம்.”

“அக்சரா... அவசரப்படாதை. கதசை்சு முடிவடெுக்கலாம்” திடீ ரனெ அக்சராவின் ககைளபை் பிடித்துக்கொண்டான் நிர்மலன்.

அக்சரா அருகே இருந்த அப்பிள் வடெ்டுவதற்கான கத்தி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டாள்.

”கதபை்பதற்கும் நரேமில்லை. கிட்ட வராதை, தொடாதை, கூத்துவன்” கத்தியை நஞெ்சிற்கு மூன்னமே நீ ட்டினாள்.

நிர்மலன் பயந்தே பாேனான். இப்பவும் நஞெ்சும் படபடக்கின்றதும். இதுவரை காலமும் எதுவும் பிடிகொடாத வகயைில் நடந்திருக்கின்றாளே!

“சத்திரசிகிச்சை சக்சஸ்” தாதி ஓருத்தி வளெியே வந்தும் சொன்னாள். அந்த நல்ல சதேியகை் கடேபதற்கும் நிர்மலன் தவராசா ஈஸ்வரி என்ற ம□ன்றுபரேுமே அங்கும் இருந்தார்கள்.

“மோகனகுமாரின் உறவுக்காரர்கள் யாராவது நிற்கின்றார்களா? யாராவது நின்றால், நடமாட முடியாத அவருக்கு ஒத்தாசையாக இருக்கும்” தொடர்ந்தாள் தாதி. ஈஸ்வரியினது தவராசாவினதும் முகங்கள் நிர்மலனை உற்று நோக்கின.

“நான் நிற்கின்றனே். நான் தானே அவருக்கு மருமகன்” மனம் நினைத்தது. உடல் சுயெலில் இறங்கியது. நிர்மலன் வாங்கில் இருந்து எழுந்து தாதியின் பின்னால் போகின்றான்.

தவராசாவும் ஈஸ்வரியும் அவன் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

மோகனகுமார் தனக்கு மாமா என்பதைத்தவிர அவனது மனதில் வேறு எதுவுமில்லை.

kssutha@hotmail.com